

Az én fiam

Meztláb jár az én fiam,
este nem a játéktól fáradt,
s a nyáron egy malacért őrzi
disznait a gazdának.

A város peremén nyirkos falon
virágzik salétrom álma,
s szegény-pénztelen néz be
kedvem dús kirakatába.

Álmát töri a szalmaágy,
pedig legszebb lenne az éjjel,
a végtelent látná be így
csukott kis virág szemével.

Az én fiam arca sápadt,
nem gömbölyded, kerek,
kedvét nem pirositják
játékrepülők, helikopterek.

Nem nyafog mégsem, a kirakatnál
ha kézenfogva vele elmegyek,
megérti már, egyfonmáik lesznek
s jobbak egyszer az emberek.

Tengerre gondol a csürhe mellől,
s megremeg vérszegény teste,
nedves házak alján a sóhaja,
s könnye a szemembe...

Nem tudja még az én fiam,
mi lehet öröm a nyáron,
de harcolni megtanítom,
az örömért mindenáron.

Tisztán...

*Tisztán hagylak itt,
békés nyugalom hava lepi a partokat,
A szerelem szép bölcsőjéből ólmos Duna sodorja
mostoha komorság alá az álmomat.*

*Fagyos tiszta hó a parton,
itt-ott lucskos lábnyomok szomorú szennye.
Messze vagyok már,
ne lássam, hogy a féltékeny meg nem értés
patkós patákkal
taposott az életedbe.*

*Egykedvűn hallok,
kezítésre dudálnak parancsolón
az egyenruhás reggeli ködben
távol a szünke gyárak.
Milliók karja lendül egy jelre,
s okos nyugalommal tűröm,
hogy behálóz a bölcs alázat.*

*Hiszem, elhagyta okos ágaim
a makacs akarat pattanó rügye rég,
Talán erőm sem lenne már tiltakozni,
ha penészes csápjaival
rothadni magához fogna a szemét.*

*S érdekes, most mégis, így is
a nyaktörő elbukások
mellemre nehezéd pocsolya szaga alatt,
s mégis így is*

talán már rég halálra váltan,
legtöbbször önmagam gyöngeségének sarában,
mért bugyborékolnak a fehér partokért
a Duna elfolyó fekete sodrán
ajkamra a szavak.

Tisztán hagylak itt,
békés nyugalom boldog hava fedi
meleg rejtéllyel a meztelen partot.
Nem tapossa lucskosra a halotti menet,
rakéták süvítenek,
nem zúgnak harangok...

